

Lær og påmind hverandre!
C.O.Rosenius - "Samlede Skrifter bind XIII"

Lær og påmind hverandre - »med salmer, hymner og åndelige sange og syng med takemmelighed i jeres hjerter for Gud.« [Kol 3,16](#)

Til vor opbyggelse opfordres vi her til også at anvende åndelig sang. Og hvilket velsignelsesrigt nådemiddel er ikke sangen! Intet er som den egnet til at vække, opløfte og stemme det adspredte sind, tysse hjertet til ro og fylde det med glæde midt i al jammerdalens modgang og nød. Hvor ofte har ikke en åndelig sang drevet sjælens mørke på flugt! Hvor ofte er ikke et hårdt og utilgængeligt hjerte blevet smeltet og bragt til besindelse gennem en sang! Og hvor ofte har ikke sangen fæstnet i hukommelse og hjerte de dyrebare lærdomme, som efter en prædiken snart var blevet glemt!

Luthers fjender klagede over, at han skadede pavekirken mere ved sine åndelige sange end ved alle sine prædikener.

Om sangens værdi har kirkelæreren Basilius formet følgende smukke tanker i ord: »Da Helligånden vel vidste, hvor vanskeligt det menneskelige sind lader sig drive til det, som er helligt og godt, mens vi derimod er mere end villige til det, vi af naturen har behag i - hvad skulle han da gøre? Da forenede han sangens liflighed med den nyttige lærdom, for at vi, uden at vi ret vidste af det, i og med den første også skulle tilegne os nytten af de gode og skønne ord. På samme måde, som den snilde læge for at formå en uvillig patient til at drikke den bitre medicin, betryger randen af glasset med honning. Tillige skal salmernes melodi lokke unge mennesker, som alene elsker sangen for tonernes skyld, til også at, uformærket, god lærdom til salighed indhente.«

Også kirkefaderen Augustin taler overordentlig smukt om sangens kraft og velsignelse. »O, Herre!« siger han, »hvor har jeg ikke grædt over dine salmer og lovsange, så inderlig bevæget jeg blev af din hellige menigheds liflige røst! Denne samme røst har trængt sig ind i mine øren, din sandhed har smeltet mit hjerte, har tændt det i brand og stemt det til andagt, så at tårerne mildelig har flydt på mine kinder. Men o, hvor søde var mig ikke sådanne tårer!«

Det i denne forbindelse vigtigste er imidlertid tilføjelsen, apostelen gør: »-- synger med taknemmelighed i jeres hjerter for Gud.« Hermed vil han visselig ikke have sagt, at man ikke skal synges med munden. Han mener blot, at vi ikke skal synges *med munden alene* og for mennesker, men - som han et andet sted siger: »Jeg vil lovsynges *med ånden*, men jeg vil også lovsynges *med forstanden*,« - det vil sige sådan, at andre kan høre og forstå det ([1 Kor 14,15](#)). Men hvis salmen, du synger, giver udtryk f. eks. for længsel, bøn eller tak, og du synger med munden, uden at hjertet er med deri, så er dette jo ret og slet *hykleri*. Der ligger også en fare i dette, at man lægger så megen vægt på den rent ydre udførelse af sangen - stemmernes renhed og vellyd m. m. - at det til slut kun bliver *sang* - uden hjerte og ånd.

Mange synger åndelige sange og vil, at dette skal ses som et tegn på åndelig sans, skønt kun deres *tanker* og ikke deres *hjerter* er med i det, de synger. Sådant sang er for udøveren selv en slags ophøjet religiøs fornøjelse, men for Gud et grimt hykleri, hvis det vil anses for mere, end det er. Med rette har *Lüttkemann* sagt, at »kristne bør ikke bruge sang anderledes end selve bønnen, nemlig med sand andagt og i Herrens frygt.« *Augustin* taler om det samme og siger: »Dersom jeg, når jeg sang, glædede mig mere over tonernes skønhed og klang end over indholdet af sangen, så ville dette være en stor og strafværdig synd. Jeg ville hellere undvære både selv at synges og at lytte til sang, end at ikke den rette andagt skulle være forbundet dermed.«

Hvilken velsignelse det skulle være for os selv og for andre, om vi også på denne måde - ved opbyggelig sang - lod Kristi ord i rigt mål bo iblandt os og hos os. Hvilken fred og glæde i Ånden, hvilken modvægt mod alle hånde fristelser for den, som, når arbejdets art gør det muligt, går i sin gerning med sang! »Er nogen vel til mode,« siger Jakob, »skal han synges *lovsange*«. Hvor mennesker træller under lovens åg, hører man ingen sang. Men hvor evangeliet er begyndt at få magt, bryder sangen frem af sig selv.